

Szirmai Panni

FRISS HÚS

[HÁTTAL – VÁLOGATÁS A FORTEPAN KÉPEIBŐL]

2022-10-24 | HÁTTAL – VÁLOGATÁS A FORTEPAN KÉPEIBŐL, NOVELLA

Irgalmatlanul tör. Mégsem kellett volna elfogadni ezt a kölcsöncipőt. Már reggel tudtam, hogy kínszenvedés lesz. De mit csináljak, ha előírás? Talán észrevétlenül le tudom venni, csak egy pillanatra kibújok belőle. Óvatosan lábujjhegyre emelkednék, a ballal letolnám a pántot hátul a jobbról... Egy kicsit megbillentem. Pár milliméter, és lelépek a dobogóról, még kibicsaklik a bokám. Megpróbálom újra. Csak be ne

szoruljon a sarka a lécek közé. Kicsit megvakarom a bokám, mintha szúnyog csípett volna meg. Sikerült kipiszkálni. Reménytelen, nem tudom levenni. Még 4 óra és 12 perc a napból.

tekintettel vetkőztetni

Rettenetes ez a testszag. Mit használnak ezek a nők? Ennél még a Krasznaja Moszkva is jobb. Szerencse, hogy szabadtéri rendezvény, nem bírnám ki egy sátorban. Mekkora ötlet volt ezért

feljönni Pestre. Nyári gyakorlat a könyvkiadónál, főnyeremény! Anyám annyira meghatódott, hogy kérés nélkül felajánlotta a legújabb kockás ruháját. Persze, csak kölcsönbe. Borzalmasan áll, nem az én méretem. De ahhoz ragaszkodott, hogy alávegyek valamit, így legalább nem szúr annyira az anyag. Óriási lehetőség, hogy itt ácsoroghatok a hőségben három napon keresztül. Legyek hálás. Mondjuk, arra tényleg nem számítottam, hogy egy szék sem lesz. Vagy egy hokedli. És hogy nem lehet olvasni. Itt őrizgetem a könyveket két napja, és egyet sem nyithattam ki. Kipakolás, elrendezgetés, sarkok igazítása, kínálgatás igen. Lapozgatás nem. Mint a zöldségesnél, amikor kiírják, hogy ne nyúlj hozzá. Esetlen beszélgetések a vevőkkel. Mindent én csinállok, eladás, kasszázás, szatyor. A többiek meg feszítenek, mint a vitorla. Legtöbbször úgy tesznek, mintha itt se lennék. Szemrebbenés nélkül pletykálnak mindenkiről a kiadóban, mosolyogva, a távolba tekintve, mintha a sarkon közeledő ismerősnek örülnének. Nevetséges színjáték. Közben mindenki tudja róluk, még én is, hogy kifeküdték maguknak az utat. Sokra mentek velem. Itt állnak mellettem, mint kofák a piacon. A vevők megnéznék mindhármukat. Főleg a férfiak. Ha lehetne tekintettel vetkőztetni... Borzalmasan meleg ez a ruha, a tarkóm is izzad. Jönnek elém, sorban állnak, lökdösődnek és néznek. Nem az irodalmi klasszikusok miatt tapossák egymást. A többiek oldalba löknek, milyen sor van előtted! Kedvesnek kell lenni. Egy férfi találomra kiválaszt egy könyvet, megveszi. Megérinti a kezemet, ahogy nyújtom a visszajárót. Szándékosan nem nézek rá, vigyorog, mint egy kiskutya. Lenyálná rólam a ruhát. Igyekszem szenvtelenül és gyorsan kiszolgálni, csak menjen már. Mindegyik úgy méreget, mintha engem lehetne megvenni kilóra. Egyre jobban izzadok, kiszállnék már a kirakatból.

Megint eltelt egy félóra, mindjárt negédesen felém fordul az egyik kolléganőm: Drága, elugrunk a cukrászdába egy kávéért, neked is hozzunk valamit? Nem, köszönöm, diétázom. Haha, a te korodban? Gyilkos pillantások. Legalább eltűnnek egy kicsit és lehet olvasni. Leveszem a cipőt, lábujjhegyen nem is feltűnő. Boldogság. Már csak 3 óra 48 perc.

kép | Fortepan / Gyulai Gaál Krisztián